

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gemitus Compeditorum; Sive Tentationes, Quae Frequentius Adoriuntur Religiosos, Et A Perfectione Impediunt

Kessler, Nicolaus

Coloniae, 1677

XV Gemitus. Durum sibi videtur vivere cum confratribus imperfectis,
indisciplinatis & malè moratis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46734)

non cepisti, perceperis, mendacii me argue.

Reformatio scrupulosi, est unica & sola obedientia, sine qua impossibile est, curari scrupulosum, Obedientem verò facillimè, probatum est.

GEMITUS XV.

Durum sibi videtur vivere cum Confratribus imperfectis, indisciplinatis, & male moratis.

DEcepisti Domine, & deceptus sum. Tantam conceperam de loco, de Religioso statu opinionem, ad quam me vocasti, & secus accidit, longè que alia reperio. Et quid tamen hoc facere voluisti? Nonne satiùs fuisset, vixisse privatum in saeculo? ecce ligatus sum, nec poenitere licet, quia serò nimis. Tædium parit vita, & conversatio Fratrum meo-

meo-

meorum, quia in medio indisciplinato-
rū habito, nec habito solūm corpore; sed
& impediōr continuis eorum imperfe-
ctionibus, quibuscum si perfectè vivere
voluero, derisui sum & opprobrio. Con-
queri tamen, increpare, & objurgare illos
non expedit, imò nec licet, quia consur-
gent adversum me, & ut superbum &
præsumptuosum arguent, vices reddent
innocuo, tanquam sapiam plūs quàm o-
portet, aut quod pejus, ut iudicem teme-
rarium incusabant, qui audeam hæc & il-
la mala dicere, quæ mala non sunt.

Ecce Domine! inter quos habito ama-
ritudine plenus & afflictione, nec est, qui
consoletur me. Superioribus ubi intimo
nihil aliud reporto, nisi ut ego sim perfe-
ctus, non attentis illis, nec moveri sinam
pedes meos juxta gressus eorum. Sed, ah!
quàm difficilè cum perversis non perversi-
ti, proficere inter defectuosos, discolos
& indisciplinatos, & quid tandem inci-
piam? aut cum lupis ululabo? aut dissi-
milis moribus eorum efficiar? si dissolu-
tus

tus fuero cum dissolutis offendam te, & perdam omnem devotionis gratiam, omnemque favorem tuum, si hoc non egero, sed devotus fuero taciturnus & solitarius, deridebunt me, ut singularem, morosum, scrupulosum, melancholicum, tetricum: angustia mihi sunt undique, uror & urgeor Domine, obumbra supra caput meum, in die calamitatis meae & miseriae, en! consortium eorum omnino fugere decreveram, ast non est haec Superiorum voluntas, imò aversionem & absentationem dissuadent commodè, de alia Religione meditabor suscipienda? oleum igni affundam, & nec ulli aperire audebo, imò, etsi id egero, ubi recipiar an in domo tuorum & perfectorum? imò si susciperent, fortè id non est tua voluntas, & unde eam cognoscam? imò si id egero hanc non cognitâ, si inquam, aliam ingressus fuero, & ingruentibus tentationibus, incommoditatibus & asperitatibus victus, cogar reverti in domum meam priorem, quae mihi tunc confusio, certè novis-

M

sunt

simè pejus mihi erit præ confusione facièi
meæ, quàm priùs fuerat. Ergo mente va-
gus fluctuo, quò me vertam, nescio, exi-
lium, exitium. Loquere tu Domine, en-
audit servus tuus!

Respondet Christus

graviter tentato.

Non ego decepi te, nec seduxi, sed tu
modò decipiste, dum erras à verita-
tis tramite in tantùm, ut lumè, quod in te
& circa te est, non videas. Impositura hæ
Dæmonis sunt volentis te trahere ad
nauseam & tædium vitæ tuæ, quò minùs
opereris bonum ad te & cæteros. An
fraudes dæmonis non advertis, qui alias
Religiones tibi depingit tam speciosè,
quasi si tu fuisses ingressus, eodem plane
modo te dementaret, ut easdem tibi &
tuæ salutis obnoxios & inconvenientes re-
monstraret? Omne solum viro forti pa-
tria. Esto vir, esto robustus contra ho-
stem hunc tartareum, & deprehendes a-
stutias ejus & stratagemata, quibus te ad-
oritur.

oritur. Esto foret, ut inquis, quòd sint imperfecti, indisciplinati, an tibi nocebit eorum perversitas? habent sanè bona, quæ te imitari conveniet.

Verumtamen araneam tu imitaris, quæ ex eodem flore, unde apis mel, illa fel & venenum fugit.

Aliud est, quod te conturbat, sed tu retices: id nimirum, quia alios cupis esse perfectos, ne tibi contrarii forent, nec offenderent te, sed non est hæc æqua via tua; meliùs ages, si habeas zelum super te ipsum, & obedias humiliter & simpliciter, si sic egeris, non tibi nocebunt facta aliorum prava, si oculos tuus fuerit simplex, numerabis multa bona tibi imitanda de tuis fratribus, simplex nanque oculus non iudicat temerariè, sed omnia interpretatur in partem meliorem, & in suum bonum vertit, nec est, unde, dum ridere cernis Fratres tuos, aut agere & vivere hilariter, eos statim justè condemnes ut dissoluti animi, aut ut scurriles incuses, locum excusationi reserva, quid si ubi

talis excessit, inde reddatur humilior, cautiore & timoratiore, nonne tolerabile foret, quid si necessariò quadam relaxatione indigeat ob pressuram internam, quam tu ignoras? Deinde crede firmiter, ubique locorum dari vel similes, vel irreligiosiores, ideòque te memento huc vocatum, ut tuo exemplo & vita exemplari ceteri emendentur; quæ omnia, si bene expendis, clarè perspicias à cacodæmonis astutia proficisci omne, quod sentis in te, cujus unicum est intentum, ut te ad odium tuorum & contemptum perducatur. Restat modò, ut te talem agnoscas, qualis es, scilicet peccatorem miserum & miserabilem, ac proinde indignum adhuc, qui inter tam bonos habites, eorùmque fruaris cõsortio; sic, sic ubi veritas proponitur, & intra se convertitur, sapiet quisquis diaboli suggestionib⁹ cessarar prius.

Observatio.

Summopere commendandi ii Superiores & Novitiorum Magistri, qui si in grege

grege suo numerant scabiosas oves, malè moratos professos, discolos aut criminosos, eos quos recenter instruunt juniores, arcent ab eorum consortio & segregant, ne simul pascantur lupi cum agnis, idque tam diu, quousque ad cibum solidum recipiendum excreverint, ipsique fundati in spiritu, distinguere sciant inter bonum & malum. Optandum quidem foret cum S. Paulo; utinam abscendantur, qui vos conturbant, verùm ne expediat semper, aut citra enormem totius compagis mutilationem fieri possit, ipsi dijudicent.

Cavendum insuper summoperè, ne juniores in cognitionem veniant scandalorum, graviorum defectuũ, quæ hi irreligiosi Religiosi aliquando exercuerint, quia dici nequit, quàm facilè hæ tenellæ plantæ inficiantur talium notitia, quæ etiam affectum & incontaminatam de sua vocatione existimationem labefaciât, & enervat in tantum non rarò, ut eos pœniteat, nomen dedisse militiæ spirituali in tali loco, statu & ordine & alium quan-

doque meditantur Religionis locum, ubi sperant se perfectiores reperturos.

Muniendi itaque & stabiliendi, priusquam eorum mores inbibant, aut defectus recognoscant: Utilissimè sanè nostra statuta monent, ut tales careant colloquiis & spatiamētis, ne alios corrumpant. Quod utinam semper & ubique servaretur, non apud nos solùm, sed & alios Religiosos, qui dum unum fortè perversum lucrari nituntur connivendo, aut coràm & propter juniores non puniendo, non confundendo pluribus perniciem animæ & corporis accersunt, faciamus nobis nomen juxta nomen magnorum, qui animas deperditas & dispersas revocârunt ab infernis: verùm sciant velim, quod unius emolumentum non debeat esse alterius detrimentum. Fit namque non rarò, ut ubi crebriùs talibus perversis Senioribus miscentur, familiaritatem contrahant, quæ solet (vel maximè in istis) parere contemptum; hoc semel in corde concepto, accedit irreverentia, despectus,

vel

vel certè omittitur consuetus respectus ad illos, quod quantum his Senioribus utpote carnalibus, superbis, arrogantibus displiceat, facilè quisque valebit perpendere, & quid post hæc? aversiones concipiuntur ad invicem & passiones, ita persecutiones sentiunt juniores isti, qui lacte summoperè indiguissent & consolationibus; hic modò opus, hic labor, crescit in his junioribus displicentia de vita & conversatione Seniorum malevolorum, crescit vice versa (maximè si ii adverterint) in illis senioribus, aut malis, invidia, odium, oblocutio, detractio, & persecutio, hic miseriæ, hic exclamationes. O Deus! ô bonitas! si sic mihi futurum erat, meliùs mihi erat tunc, quando sedebam ad ollas carniùm, quàm nunc, quando manna vertitur in absynthium, mel in fel, consolatio in desolationem & miseriam, decrescit virtus, deficit spiritus, quia crescit impatientia, & succrescit vitæ

M 4

radium,

rædium, diu noctuque cogitationes amarae, quæ cerebrum obfuscant, quousque (utinam factum nunquam aut fieret imposterum) in tristitiæ barathrum agantur præcipites, melancholici, inobedientes, & impatientes ad verbulum vel minimū exacerbati, & ipsi rebelles efficiantur, & filii Belial similes iis facti, quorum mores, ut vident, ita & imitantur. Cedere namque & honorare tam malè moratos perversos, est illis difficile, quia cernunt eos esse indignos, utpote perversos & expertes spiritus religiosi, & illi econtra, utpote ut seniores indignantur, & gravissimè ferunt despici, aut non eo, ut ante in Novitiatu eorum (juniorum intellige) in pretio haberi. Exurgit ergo flamma frequenter inextinguibilis: & cui modò adjudicabunt litem & causam Superiores? senioribus, an junioribus? bonis an malis? si illis, id est Senioribus, timendum est, ne isti, id est juniores, perdant omnem, si adhuc habent opinionem, amorem & estimationem de Superiore

periore ob iniustitiam. Si favebunt istis, oleum igni affudent, & concitabunt adversum se omnes quotquot numerant seniores malos.

O felix Asceterium, ubi hæc non proponuntur dilemmata, & ubi in simul educati, instructi, vel ab uno, vel certè taliter, tamque virtuosè, ut nullus alteri invidet, nullus ambiat, nullus affectum ferat ad officium, sed ambulant omnes pariter cum consensu. Verùm ne te mi Religiose, quisquis ad gemitum hîc præfixum astruis, justamque tuam causam & querelam existimas, ut te, inquam, decipias, habe, & quod subdo, si que in eorum es numero, quos hîc reprehendam, magnam tuæ miseræ causam tibi imputa, utpote à te, tuoque capritio profectam.

Non paucorum ea superbia est, ut cum stupidi sint, & inepti ad quæcunque officia, functionesque speciosas, simulque superbi & invidi, tamen alios facile taxant, & reprehendunt de doctrina, stu-

dio, lectione assiduâ, de vita non perfecta, ipsimet pleni suspicionibus & invidia, mordacibus utentes verbis quibusdam, ut suam tueantur catalepsin, eandem nonnunquam litem movent confratribus, quam olim intenderunt dogmatices Pyrrhonii, certissima quæque in dubium vocantes dissentiendo, vel impugnando, qui sicut non capiunt altiora, sic tamen invident hæc aliis pungitivis verbis & temerariis provocantes, & ne suam incitiam ex hebetudine & tarditate ingenii procedere manifestare cogantur, aut ne stupidi habeantur, simul tamen gloriam cæterorum obfuscent; sic verè asserunt: scientia inflat, non facile consistunt simul & scientia & humilitas. Ego manebo in imis, quid ad me tam alta, tam sublimia, tam impertinentia? melius est esse & permanere in simplicitate quàm ob studium & multam lectionem perdere tempus, & inaniter gloriari.

Hi, inquam, conqueri nonnunquam
audent.

audent & insimulare confratres suos
superbiæ, jactantiæ & vocationis in-
curios, ipsi superbiores & peiores ipsi-
met, quos sic mordent in tantum, ut
quod Deus ipsis negavit & natura; si-
mulata & fucata fictaque humilitate
mentiuntur, & ex eo quod non habent
nec habere possunt deficiente in eis intel-
ligentiæ perspicacia, habere tamen & se
posse, credi volunt, sed nolle præ amore
humilitatis.

O stupidum simul & superbum homi-
num genus, quàm affligitis quandoque
sapientes & prudentes? posset his respon-
deri, quod aliquando Diogeni respon-
sum est à Platone; is inviserat aliquando
domum Platonis, ornatam & splendidam
vasis argenteis &c. tapetibusque stratis,
omnibus his sese abdicarat Diogenes nu-
dipes incedens, & lutosis sordeque polluti-
tis strata Platonis pretiosissimis quibus-
que & nitidissimis contacta conscendens
pedibus calcabat, & calcando macula-
bat. Indignè rem ferens Plato, quid facis

alloquitur Diogenem) Diogenes? factum (subdit ille) Platonis calco. Quid Plato? audite & advertite, quia acuminosè, quia veraciter, factum meum (inquebat Plato) majori cum fastu calcas ô Diogenes. Non absimili modo superbis his, & hebetibus responderi posset majori cum jactantia, vanâque gloria tuam defendis, imo vendis ignorantiam, quam ego meam doctrinam & scientiam; dumque alios sugillare niteris, tuam tu superbiam ostendis.

Concluditur hic Gemitus cum V. F. Thoma à Jesu ærumna 14. §. 7. ubi inquit; Omnibus itaque suasero, ut observatâ obedientiâ ergâ Superiores, patientiâ in omnibus, & erga omnes continua mansuetudine & humilitate morum current esse singulares, & eximii in studio perfectionis Regularum, licet fortè Superiores, ac Primores communitatis tales non sint; ut autem in pace vivant, juvabit, servare hanc, quæ sequitur reformationem per proposita.

Refor.

Reformatio.

1. **A**Pem ego imitabor, quæ ex venenatis etiam herbis mel fugit, bona mihi colligam ex iis, quæ dicunt faciuntque mei Confratres, exemplo illius Cisterciensis monachi, teste S. Bernardo, qui in altero quoque Fratre sub unius noctis precibus, triginta numeravit vitutes, quarum in se nullam, ut ipse ajebat, agnoverat.

2. Ad me, meosque defectus, peccataque commissa sedulò reflectam mentis oculos, recogitans illud S. Bernardi: Melius te videt oculus alienus quàm tuus, ideoque credam firmiter, me pluribus innodatum defectibus & intolerabiliorem, quàm ullum esse, imò displicere me fortassis aliis & affligere eosdem, & modum meum agendi, vitam & naturam meam esse reprobam & vitiosam, quia vel singularis, vel arrogans, vel certè plus æquo oculatus sum in alienis erroribus.

3. Sedulò reminiscar & imprimam, quod in extremo judicio nequaquam Judex sciscitabitur à me, cur alii se neglexerint,

M 7rint,

rint, quibus instruendis ego præfectus non fui, quin potiùs, quàm patientiã tulerim, lævia hæc aliorum errata, qualiter & excusarim, & pro iis oraverim.

4. Quantã confusione dignus sum, expendam ex illo Thom. Kempensis lib. 2. cap. 3. ubi ait: *Non est magnum cum bonis & mansuetis conversari, hoc enim omnibus naturaliter placet, & unusquisque libenter pacem habet, & secum sentientes magis diligit, sed cum duris aut perversis, aut indisciplinatis, &c.*

G E M I T U S XVI.

Quod amissã gratiã, favore & opinione, disgratiam incurrerit apud Superiorem, seu Prælatum.

O JESU! Consolator optime, conqueri cogor coram te, quoniam additur super dolorem vulnerum meorum, afflictio gravis nimis, & siquidem apud Confratres meos solùm, opinionem bonam & gratiam perdidissem, sustinerem utique, nec conquerendum tantoperè foret,